

Toespraak demonstratie 27 aug

Beste mensen,

Ik ben blij dat we vandaag weer zo'n grote opkomst hebben. Het is best bijzonder dat jullie iedere keer toch weer de moeite nemen om je steun te komen betuigen aan de vrouwen en kinderen in Syrië. In andere landen lukt dat veel moeilijker. In Engeland krijgen ze helemaal niemand de straat op. Ik sprak laatst met een vertegenwoordigster van de Britse organisatie Reprieve. Dat is een grote organisatie die vrouwen in de kampen in Syrië bezoekt en probeert hen te helpen. Maar in Engeland zelf krijgen ze familieleden en sympathisanten van de vrouwen niet zover dat die openlijk gaan demonstreren. Ze vonden het erg goed dat wij daar in Nederland wel in slaagden.

De vorige keer dat we hier stonden hadden we de hoop dat er 12 vrouwen en 29 kinderen op korte termijn terug zouden komen. Dat is nog steeds niet gebeurd maar we verwachten het elk moment. Maar zelfs wanneer deze groep is teruggehaald, blijven er nog meer dan 30 kinderen achter in Syrië. Hun moeders hebben geen proces aangespannen, dus onze regering is ook niet van plan hen terug te halen. Het beleid van ons land is nog onveranderd, en Nederland staat daarin steeds meer alleen. In juli heeft ook Frankrijk aangekondigd dat het al zijn vrouwen en kinderen gaat terughalen.

Volgens de VVD is de overheid niet verplicht de kinderen te helpen. Kamerlid Ingrid Michon schreef me dat de ouders verantwoordelijk zijn voor de situatie waarin de kinderen zich nu bevinden en niet de staat. En daarom hoeft de overheid niets te doen. Dat is toch vreemd; blijft de NL staat niet ten alle tijden verantwoordelijk voor zijn kinderen? In de toeslagen affaire wist de overheid niet hoe snel ze de kinderen weg moest halen bij ouders die in de problemen waren geraakt. Dit onder het motto dat de staat verantwoordelijk was voor de kinderen. Maar de kinderen van de toeslagouders zaten in een beter situatie dan de kinderen in Syrië. Zij hadden nog te eten, hadden medische zorg, konden naar school, hadden een fatsoenlijk onderdak, en leefden in een veilige wereld. De Nederlandse kinderen in Syrië hebben niets van dit alles. Maar daar zegt de NL regering: sorry hoor; dat is niet onze verantwoordelijkheid. Dat is de schuld van de ouders.

Het CDA voert een zeer halfslachtig beleid. Enerzijds informeerde de partij tijdens de laatste vergadering van de Kamercommissie voor J&V hoe het stond met het terughalen van de kinderen - maar zonder expliciet aan te dringen op terughalen. Maar anderzijds pleitte de partij nog steeds voor het afnemen van het Nederlanderschap van IS-vrouwen; hetzij terwijl ze nog in Syrië zitten, hetzij nadat ze hun straf in Nederland hebben uitgezeten. Dat is natuurlijk een onmenselijk plan. Wanneer je de vrouwen hun nationaliteit afneemt terwijl ze nog in Syrië zitten, betekent dit dat ook de kinderen nooit meer terug naar Nederland kunnen. Ze moeten dan in de regio blijven en vallen uiteindelijk weer in handen van IS.

Wanneer je de moeders en kinderen eerst naar Nederland haalt om de moeders te kunnen straffen, en de moeders na het uitzetten van hun straf weer het land uitzet, blijven de kinderen alleen in Nederland achter. Dat is natuurlijk absurd. De Raad van State kwam in juni ook al tot deze conclusie en vernietigde een besluit van de staatssecretaris van J&V uit 2019 waarbij een teruggekeerde vrouw haar nationaliteit was ontnomen.

Een van de mensen die ook bang is dat hem de Nederlandse nationaliteit ontnomen zal worden, is Samir Azzouz. Tegen hem is vorige maand 6 jaar onvoorwaardelijk geëist voor het helpen ontsnappen van de vrouwen en kinderen. Als hij daarvoor inderdaad veroordeeld wordt, kan de

overheid hem na het uitzitten van zijn straf hem zijn nationaliteit afpakken. Samir sprak die vrees uit tijdens zijn proces afgelopen maand. Ik was daarbij aanwezig, en ik had het requisitoir van het OM het gevoel bij een showproces in Rusland te zitten. Samir is de enige Nederlander die deed wat er gedaan moest worden. En als dank wordt hij nu aangeklaagd voor terrorisme. Het OM lijkt er zeer op gebrand te zijn om Samir weer voor vele jaren achter de tralies te krijgen, kennelijk om de nalatigheid van de Nederlandse regering te rechtvaardigen. Samir deed namelijk precies datgene waartoe de VN, de Amerikaanse regering en internationale hulporganisaties ons land dringend opriepen (de kinderen uit de kampen halen), maar wat de regering weigerde te doen met als argument dat het te gevaarlijk was voor hulpverleners. Intussen blijkt de regering wel vrouwen en kinderen uit de kampen te kunnen halen wanneer de vrouwen dreigen hun straf te ontlopen. De eerdere weigering om dat te doen was dus niet gebaseerd op onvermogen maar op onwil.

Wie er eigenlijk voor de rechtbank had moeten staan, was onze regering. Die heeft in strijd met alle verdragen de kinderen nodeloos in de kampen laten zitten terwijl andere landen wél hun kinderen terughaalde.

Wat mij verbaasde, was dat de belangstelling voor de zitting minimaal was. Ik zat met slechts 3 andere mensen op de tribune. Over 4 dagen hoort Samir zijn vonnis. Ik hoop dat er dan wat meer mensen naar de rechtbank komen om hun belangstelling te tonen.

Nu er meer vrouwen en kinderen terugkomen, is het belangrijk hoe die opgevangen worden. Natuurlijk moeten de vrouwen terecht staan voor de verkeerde dingen die ze gedaan hebben. Maar wij hopen dat de rechters zich niet laten beïnvloeden door de heksenjacht van onze minister van justitie en Kamerleden van PVV, VVD en CDA die steeds maar roepen dat de vrouwen zo zwaar mogelijk gestraft moeten worden. Wij vertrouwen erop dat we een eerlijke rechtsstaat zijn, waar de rechters zich niet laten beïnvloeden door de politiek.

Bij de terugkeer van vrouwen en kinderen is het erg belangrijk dat de band tussen moeders en kinderen in stand wordt gehouden. Daarover schreef de Belgische professor Loots onlangs een indrukwekkend rapport. Hij concludeerde dat de kinderen regelmatig tijd met hun moeders kunnen doorbrengen en niet van hen vervreemden. Dat de moeders ook weten dat ze hun kinderen na hun vrijlating weer terugkrijgen en dat de kinderen intussen niet blijvend zijn ondergebracht in een instelling van Jeugdzorg.

Wij blijven demonstreren tot ALLE kinderen terug zijn. We geven politici geen kans om de vrouwen en kinderen te vergeten.

Tot de volgende keer!